

χιόνα, καὶ ὀλολύζοντες προσκαλοῦσι τοὺς μοναχοὺς εἰς βοήθειαν. Διὰ τὴν ἀναλακμάνωσι ταχέως οἱ δυστυχεῖς ὁδοιπόροι, περιβάλλουσιν οἱ μοναχοὶ εἰς τὸν λαίμον τῷ σκύλῳ ἀγγεῖον γεμάτον μὲ δυνατὸν ρακί· ὁ σύντροφός του ἔχει ἐν ζεστόν ἐπανωφόρεμα. *Ἄν δὲν τοὺς εὐρωσι πλέον ζωντανούς, τοὺς ἀνιχνεύουσι τοῦλάχιστον νεκρούς, ὥστε νὰ ἀναγνωρίζωνται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των*. Εἰς τῶν σκύλων τούτων ἐφόρει ἀριστεῖον, διότι ἔσωσεν 22 ἀνθρώπους. Πολλοὶ ὁδοιπόροι εἶδον τὸν γενναῖον τούτον σκύλον κατὰ τὸ 1814 ἔτος, καὶ ἤκουσαν τὸ ἐσπέρας παρὰ τῶν μοναχῶν τὴν βιογραφίαν του· ἀπέθανε δὲ τὸ 1816 ἔτος συνοδεύων πτωχὸν ὁδοιπόρον. Οὗτος ἦτον ὁ ταχυδρόμος τοῦ Πεδεμοντιῦ (Piemont), ὁ ὁποῖος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἂν καὶ οἱ μοναχοὶ τὸν ἀπέτρεπαν τῆς νυκτερινῆς ὁδοιπορίας, μόλις ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, καὶ ἐσκεπάσθη αὐτός, καὶ οἱ δύο του σύντροφοι, καὶ ὁ τόσον ὠφέλιμος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σκύλος, ὑπὸ τῶν βιαίως καταφερομένων μεγίστων ὄγκων τῆς χιόνας, οἱ ὁποῖοι ἔθαψαν συγχρόνως καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ δυστυχῆ ταχυδρόμου ἐξεληθοῦσαν πρὸς ἀπάντησιν αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἐσώθη κανεὶς.

Εἰς τῶν ὠφελίμων τούτων σκύλων ἀνιχνεύσεν εἰς τὴν χιόνα μητέρα ἀποθανοῦσαν μὲ τὸ ζῶν ἔτι αὐτῆς παιδίον, τὸ ὁποῖον παρεκίνησε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν νῶτόν του, ὥστε τοιουτοτρόπως τὸ ἔφερεν εἰς τὸ μοναστήριον.

Τὸ μοναστήριον κεῖται εἰς βράχον ὑπερέχοντα 7348 πόδας ἀπὸ τὴν τῆς πεδιάδος ἐπιφάνειαν, καὶ φιλοξενεῖ κατ' ἔτος 8 ἕως 9000 ὁδοιπόρους, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δωρεάν.—ΑΝΘΩΛ, ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΔΑΙΚΟΣ ΜΥΘΟΣ.

RABBINOS TIC, Ἀκίβας ὀνομαζόμενος, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ βιαίου διωγμοῦ ν' ἀφήσῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, περιεπλανᾶτο εἰς ἀκάρπους, ἀμμώδεις ἐρημίας. Μόνα σκευὴ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ λύχνον, τὸν ὁποῖον ἀναπτετὴν νύκτα διὰ νὰ μελετᾷ τὸν Νόμον· ἀλεκτρύονα, ὅστις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὸν ἀντὶ ὀρολογίου, τακτικῶς τὴν αὐγὴν ἀναγγέλλων· καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ ὤχεϊτο.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε βαθυηδὸν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἡ νύξ προσήγγιζε ταχέως, καὶ ὁ πτωχὸς ὁδοιπόρος ἠγνόει ποῦ νὰ σκεπάσῃ τὴν κεφαλὴν, ἢ νὰ ἀναπαύσῃ τὰ κοπιασμένα μέλη του. Ἀπηυδῆμένος, καὶ σχεδὸν ἔτοιμος νὰ λειποθυμήσῃ, ἐφθασε, τέλος, πλησίον τινὸς χωρίου. Ἐχάρη δὲ ὅτι εὐρήκεν αὐτὸ κατακημένον, στεχασθεὶς ὅτι, ὅπου ἄνθρωποι διέτριβαν, ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ φιλικὴ φιλία καὶ συμπάθεια· ἀλλὰ πόσον ἐλανθάνετο! Ἐζήτησε κατάλυμα διὰ τὴν νύκτα,—δὲν τὸν ἐδόθη. Οὐδέτις τῶν μισοξένων κατοίκων ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ αὐτόν. Ὁ Θεὸς ἐξ ἀνάγκης προσέδραμεν εἰς γειτονεῖόν τι δάσος. Ἐκλήρον, ἐκλήροτατον, εἶπε,

‘νὰ μὴν εὐρίσκω στέγην φιλόξενον νὰ μὲ σκεπάσῃ ἀπὸ τὴν δυσκρασίαν τοῦ καιροῦ· ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ πᾶν ἐμπόδιον διὰ τὸ κάλλιον.’ Ἐκάθισεν ὑπὸ δένδρον, ἀναψε τὸν λύχνον, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγιώσκῃ τὸν Νόμον. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναγνωσμένον ἐν κεφάλαιον, καὶ σφοδρὸς ἄνεμος ἐσβυσε τὸ φῶς. ‘Τί!’ ἐξεφώνησε, ‘νὰ μὴν ἀφεθῶ κἂν νὰ ἐξακολουθῶ τὰς προσφιλεῖς μελέτας μου! Ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ πᾶν ἐμπόδιον διὰ τὸ κάλλιον.’

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς γυμνῆς γῆς, νὰ λάβῃ, εἰ δυνατόν, ὀλίγων ὥρων ὕπνον. Μόλις δ' ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ λύκος ἄγριος ὀρμήσας ἐφόρευσε τὸν ἀλεκτρύονα. ‘Τί νέον δυστύχημα τοῦτο!’ ἔκραξεν ὁ ἐκτεπληγμένος Ἀκίβας. ‘Ὑπάγει ὁ ἄγρυπνός μου σύντροφος! ποῖος λοιπὸν θῆλει μ' ἐξυπνίζειν εἰς τὸ μέλλον νὰ σπουδάζω τὸν Νόμον; Ἀλλὰ δίκαιος ὁ Θεός, καὶ αὐτὸς γινώσκει καλλήτερα τὸ εἰς τοὺς ταλαιπώρους ἡμᾶς θνητούς ἐπωφελές.’ Μόλις ἐτελείωσε τὰ λόγια ταῦτα, καὶ φοβερὸς λέων ἐλθὼν κατέφαγε τὸν ὄνον. ‘Τί μέλλει γενέσθαι τώρα;’ ἐξεφώνησεν ὁ ἐρημος ὁδοιπόρος· ‘ὑπάγει ὁ λύχνος καὶ ὁ ἀλεκτρύον μου, ὑπάγει καὶ ὁ δυστυχῆς ὄνος μου· ὑπάγουν ὅλα! Ἀλλὰ δόξα σοι, ὁ Θεός· αὐτὸς πράττει τὸ καλλήτερον.’ Ἐπέρασεν ἄγρυπνον νύκτα· ἐνωρίς δὲ τὸ πρωτὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ χωρίον νὰ προμηθευθῇ, εἰ δυνατόν, ἵππον τινὰ ἢ κἂν ἐν ἄλλῳ κτήνος ἀχθοφόρον, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὁποίου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἀλλὰ πόσον ἠπόρησε, μὴ εὐρῶν ἄνθρωπον ζωντανόν!

Φαίνεται ὅτι συμμαρία ληστῶν, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ χωρίον κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, ἐφόρευσε τοὺς κατοίκους, καὶ διήρπασε τοὺς οἶκους των. Εὐθὺς δὲ ὅτε ὁ Ἀκίβας συνῆλθεν ἱκανῶς ἀπὸ τὸ θάμβος, τὸ πρᾶξενηθὲν ὑπὸ τοῦ θυμασίου τούτου συμβεβηκότος, ἀνύψωσε τὴν φωνήν, καὶ εἶπεν, ‘ὦ μεγάλε Θεέ, Θεέ τοῦ Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, τώρα γνωρίζω ἐκ πείρας ὅτι οἱ ταλαίπωροι θνητοὶ ἀμβλυωποῦν καὶ τυφλώττων, παλλάκις ὡς δεινὰ θεωροῦντες τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ἀποβλέποντα. Σὺ δὲ μόνος εἶσαι εὐμενής, δίκαιος, καὶ ἐλεήμων. Ἄν αἱ σκληροκαρδιοὶ χωρικοὶ δέν μ' ἀπεδίωκαν διὰ τῆς μισοξενίας αὐτῶν, ἐξάπαντας ἤθελα γένειν τῆς δυστυχίας αὐτῶν συμμέτοχος· ἂν ὁ ἄνεμος δέν μου ἐσβυσε τὸν λύχνον, οἱ λησταὶ ἤθελαν ἐφελκυσθῆν εἰς τὸ δάσος, καὶ μὲ φονεύσειν. Νοῶ δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐλεός σου μ' ἐστέρησε τῶν δύο συντρόφων μου, ὥστε νὰ μὴ γνωρίσωσιν αἱ ἄρπαγες διὰ τοῦ θορύβου αὐτῶν ποῦ εὐρίσκομην. Εὐλογητὸν εἶη τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!’

ΚΑΙ οἱ πιστεύοντες καὶ οἱ ἀπιστοῦντες χωρὶς λόγου εἶναι καταφρονήσεως ἐπίσης ἄξιοι. Ὑποπίπτουν δὲ εἰς τὴν πλάνην ταύτην τόσον συνεχῶς οἱ δεῦτεροι, ὅσον οἱ πρώτοι.

* Εἰς τὸ ψυχρὸν κλίμα τοῦτο ἡ φυσιολογία τοῦ νεκροῦ ἀσπασθεύεται καὶ μετὰ παρῆλθον δύο ἔτη.